

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμναικό μωδιόρισμα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλούσιος Αθηναίος μεγαλέμπορος Μπριλλάντης βρίσκεται οικονομικώς στο χείλος του κρημιού. Έχει πτωχεύσει, χρωστάει μεγάλα ποσά, τον περιμένει ή δυστυχία, ή φυλακή, ή άτιμία!... "Ένα μόνο μέσο σωτηρίας υπάρχει: Νά παντρευτή ή κόρη του Φλώρα — Ένα εξότικον, λουλούδι ωμορφιάς — τόν βασιλόπουλον Βιομήχανον Κωστή 'Αρτέμη, Έναν εξητητήρη γήρ, ποχίε πεθάινει ή γυναίκα του με τή σκληρότητα και τή απανθρωπία του κι' έχει παιδί είκοσι ετών. Ο 'Αρτέμης, ποδ λαχταράει τή Φλώρα, και τή πρόσαι, ασηή στον Μπριλλάντη. Κι' ο δύστυχος πατέρας, μετά νυχτιές αγωνίας, καλε' ΐδιατέρως τήν κόρη του και τής τ' άποκαλύπτει όλα, με βουρκωμένα μάτια. Η Φλώρα ξαναζέεται, κλαίει, σπαράζεται, μα δέχεται στο τέλος να θυοιαστή χάρην τού πατέρα της, χάρην τής οικογενείας της. Καί τήν μεθεομένη συναντά Έναν νέο, τόν Μίμη, με τόν όποιο είχε αρχίσει να πλέκη τόν τελευταίον καιρό Ένα ιδανικό ειδύλλιον, και άποφασίζει να τόν άνοιξη τήν καρδιά της και να τόν χαιρετήση για τελευταία φορά. Μα ό Μίμης δέν συγκινείται καθόλου και ή Φλώρα γυρίζει σπύτι της πύο άελεπιωμένη και άπογοητευμένη άπ' όλα. Άποφασίζει δε πλέον ν' αυτοκτονήση τήν παραμονή άκοιθάς τού άταίριαστου γάμου της και κλέβει για τό σκοπό αυτό Ένα περιστροφό άπ' τό συρτάρι τού πατέρα της. Στο μεταξύ αυτό επισκέπτεται ή Φλώρα ό 'Αρτέμης κατ' επανάληφιν. Στην τελευταία του μάλιστα έπισκεψη παίρνει μαζί του και τόν γιού του τόν Λεάνδρον. Ο Λεάνδρος 'Αρτέμης κάνει πολύ καλή έντύπωση στη Φλώρα. Έίνε μια χρυσή και πονεμένη καρδιά, σαν τή δική της. Μα ένώ μιλούν, ή Φλώρα άντιλαμβάνεται άξανα τόν 'Αρτέμη να κιντάει τόν γιού του με ζήλεια, με κακία. Αυτό τήν τρομάζει, τής γεννάει διάφορες ύποψεις και άποφασίζει να μάθη λεπτομερώς πάν δτι άφορά τόν 'Αρτέμη. Πηγαίνει λοιπόν κι' επισκέπτεται τήν κ. Ρεντιθή, φίλη τής μαμάς της και έμπιστη φίλη τής μακαρίτισσας αυτών του 'Αρτέμη. Άπ' τήν Ρεντιθή μαθαίνει ή Φλώρα όλ τήν τραγωδία της γυναίκας τού 'Αρτέμη, τήν όποια ό άνδρας της σκότασε Ένα βράδυ, χωρίς άφορη σκεδόν, γιατί τήν ζήλευε φρικτά. Τό τρομερό αυτό κακούργημα έμεινε κρυφό, γιατί ή ίδια ή έτοιμοθάνατη ζήτησε να μη καταγγείλουν τόν φοιηό αυτών της, χάρην τού παιδιού της...

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

"Ήσυχασε κατόπιν τόν μικρό Λεάνδρον, κι' όταν έγινε έτσι κάποια ήσυχία, ξαναγύρισε κοντά στην κυρία της...

...Η κ. 'Αρτέμη δέν είχε συνέρθει. Ήταν χλωμή και παγωμένη σαν νεκρή! Ή καμαριέρα τά έχασε. Τί έπρεπε να κάμη; Νά φωνάξη γιατρό; Έδίασταζε... Φοβότανε... Είχε μαντέψει τί είχε συμβή και έτρεμε μήπως δυσαρεστησει τόν κύριό της. Ήξερε εξ άλλου πόσο ή κυρία της ήταν έπιφυλακτική στις περιστάσεις αυτές. Άποφάσισε λοιπόν να φέρη μόνη της στις αισθήσεις της τήν κ. 'Αρτέμη. Για να τό κατορθώσει αυτό θασανίστηκε επί ώρες, ως τά μεσάνυχτα. Έλπικε, δτι στο μεταξύ αυτό, ό 'Αρτέμης θα έμπαινε στο δωμάτιο και θα ζήτησε να μάηη τί γίνεται ή γυναίκα του. Μα δέν συνέβη καθόλου Ένα τέτοιο πράγμα. Ο 'Αρτέμης, άδιαφορώντας για τήν κατάσταση τής γυναίκας του, έπεσε και κοιμήθηκε σαν κτήνος!...

...Κοντά τά μεσάνυχτα τέλος, ή κ. 'Αρτέμη συνήρθε. Μα σε ποιά κατάσταση, Θεέ μου!... Είχε δυνατά ρίγη και έμετούς, λίγο κατόπιν μάλιστα άρχισε να τήν φλογίζει δυνατός πυρετός...

...Η καμαριέρα φοβήθηκε και δικαιολογημένα, για τή ζωή της.

—Κυρία, τής ειπε, να πάω να φωνάξω τó γιατρό:

—"Όχι, όχι, απάντησε ή κ. 'Αρτέμη.

—Μά είσατε πολύ άρρωστη, κυρία...

—Δέν είνε τίποτα, θα περάση... Πού είνε τó παιδί μου;

...Και τά μάτια της γύρισαν με λαντάνα προς τó κρεββάτι τού Λεάνδρου.

...Ο Λεάνδρος ξαγρυπνούσε. Καί μόλις άκουσε τή μήτέρα του να τόν ζητάη, πήδησε άπ' τó κρεββάτι του κι' έτρεξε κοντά της...

...Η κ. 'Αρτέμη σηκάθηκε, άγκάλιασε τó παιδάκι της κι' άρχισε να κλαίη. Αισθανόταν φοβερούς πόνους στα σπλάγχνα, μα τούς συγκρατούσε, δαγκάνοντας άπ' τήν άγωνία της, τά χείλη της...

...Σιγά-σιγά ό μικρός Λεάνδρος άποκοιμήθηκε και ή καμαριέρα

τόν μετέφερε στο κρεββάτι του. Πλάγιασε κατόπιν και τήν κυρία της και θλεπόντάς τήν να υποφέρει έτσι, τής ειπε πάλιν ότι θάπρεπε να καλέσου τó γιατρό.

...Μά ή κ. 'Αρτέμη; άρνήθηκε κι' αυτή τή φορά ρητά και κατηγορηματικά.

—Δέν πρέπει να φέρετε γιατρό, ειπε στην καμαριέρα της. Τό έννοεις αυτό; Δέν πρέπει...

—Κι' αν ή κατάσταση σας χειροτερέψη, κυρία;

—Όυτε και τότε.

—Μπορεί όμως να καλέση τó γιατρό του ό κύριος.

—Δέν θα τόν καλέση, κόρη μου, είμαι θέβαιη γι' αυτό...

...Η καμαριέρα χαμήλωσε τó κεφάλι της και κάησε πλάι τó κρεββάτι τής κυρίας της, άποφασισμένη να ξαγρυπνήση κοντά της.

...Η κ. 'Αρτέμη έμεινε αρκετή ώρα θουθή, με κλειστά τά μάτια. Άπ' τίς συσπάσεις όμως τού προσώπου της φαινόταν ότι ύπέφερε φοβερά. Μετά μίαν ώρα άνοιξε τά μάτια της και ζήτησε άπ' τήν καμαριέρα Ένα ποτήρι νερό. Τό έπιε, έπιε και δεύτερο και τρίτο, σαν νάκαιγε μέσα της δυνατή φλόγα και κατόπιν γύρισε και κίτταξε προς τó κρεββάτι τού παιδιού της.

—Κοιμάται; ρώτησε.

—Ναι, κυρία, κοιμάται, απάντησεν ή καμαριέρα. Γιατί δέν ήσυχάζετε και σεΐς λίγο; Αυτό θα σας έκανε καλό.

—Θέλω να κοιμηθώ, μα δέν μπορώ, δυστυχώς, ψιθύρισεν ή κ. 'Αρτέμη. Ίσως άργότερα με πάρει ό ύπνος. Τώρα πρέπει να σου μιλήσω, παιδί μου...

—Σας άκούω, κυρία.

—Άκουσε, κόρη μου... Ήμουν πάντα καλή μαζί σου. Δέν είν' έτσι;

—Ω, ναι, κυρία! Πολύ καλή μάλιστα.

—Αν λοιπόν σου ζητούσα μία χάρη, τή στιγμή αυτή τής άγωνίας μου που δέν ξέρω πόσες ώρες ζωής μου μένουν, θα μ' άκουγες με προσοχή και θα έκανες έκείνο που θα σου ζητούσα;

—Μ' όλη μου τήν καρδιά, κυρία. Θα κάμω δτι μου πήτε. Θέλετε μήπως...;

—Τί πράγμα;

—Θέλετε να ειδοποιήσω κρυφά τόν εισαγγελέα, κυρία;

—"Όχι, όχι!... Για τó αντίθετο άκριθώς θα σε παρακαλέσω. Νά μνή πής σε κανένα τίποτα, σε κανένα άπολύτως άπ' όσα είδες κι' άκουσες άποψε. Μοι τó δρκίζεσαι αυτό;

—Άφοι τó θέλετε τόσο πολύ, κυρία, ναι. Δέν θα πώ σε κανένα τίποτα, δέν θ' άνοιξω ποτέ τó στόμα μου να μιλήσω, για τó κακούργημα τού κυρίου...

...Η κ. 'Αρτέμη αναστέναξε.

—Τό δρκίζεσαι αυτό στο Θεό που μäs άκούει τή στιγμή αυτή; ψιθύρισε συνημένη.

—Μάλιστα, κυρία, τó δρκίζομαι!

—Σε πιστεύω και σ' ευχαριστάω, κόρη μου. Δέν πρέπει να μάηη κανένας τίποτα, όπως καταλαβαίνεις, για τó καλό τού παιδιού, τού Λεάνδρου... Τί θα κάμη άλλωστε ό εισαγγελεύς, κόρη μου; Υπάρχει στους όφρονους Ένας άλλος κριτής, πιο δίκαιος και πιο άσπηρός.

—Μάλιστα, κυρία...

—Άκόμη έχω να σου αναθέσω και κάτι άλλο, ειπεν ή κ. 'Αρτέμη: Νά πäs τó πρωτ και να ειδοποιήσης τήν κ. Ρεντιθή. Νά τής πής μόνον πώς είν' άνάγκη να τήν δäs...

Άγκάλιασε τó παιδάκι της κι' άρχισε να κλαίη...

Στο σημείο αὐτοῦ τῆς διηγῆσεώς της ἡ κ. Ρεντίδη σάπασε καὶ σφόγγισε τὸν ἰδρώτα πού πλημμύριζε τὸ πρόσωπό της, μὲ ὅλη τὴν ψύχρα ποῦκα ἐξῶς...

Ἡ ἀνάμνησις τῶν τραγικῶν αὐτῶν γεγονότων τὴν εἶχε κατὰ τάρδεα... Τὴν ἄφησα νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ συνέλθῃ κάπως καὶ τὴν ρώτησα:

—Λοιπὸν, κυρία Ρεντίδη; Εἰδοποιήθηκατε κί ἐπήγατε στοῦ σπιτί της κ. Ἀρτέμη;

—Ναί. Ἀμέσως τὸ πρωὶ ἦρθε σπιτί μου ἡ καμαριέρα καὶ μοῦ εἶπε πὼς εἶν' ἀνάγκη νὰ τρέξω νὰ δῶ τὴν κυρία της.

...Φαντάστηκε πὼς θὰ συνέβῃ καμιά σκηνὴ ἀπ' τὶς συνηθισμένες καὶ ρώτησα τὴν καμαριέρα:

—Τί συμβαίνει; Ὁ κ. Ἀρτέμης εἶνε πάλι στὶς κακὲς του;

...Ἐκείνη ὅμως χαμῆλωσε τὸ κεφάλι της καὶ δὲν μούδωσε ἀπάντησι. Αὐτὸ με παραξένηψε.

—Γιατί δὲν ἀπαντᾷς; τὴν ρώτησα.

—Θά σὰς πῆ ἡ κ. Ἀρτέμη, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, κ. Ρεντίδη, ἐλάτε γρήγορα, μὴν ἀργήτε...

—Μὰ τί συμβαίνει, ἐπιτέλους;

...Ἡ καμαριέρα σφόγγισε τὰ δάκρυα πού ἀρχισαν νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της, κί ἔφυγε γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς νὰ μοῦ πῆ λέξι.

...Ἡ ἀλλόκοτη αὐτὴ συμπεριφορὰ της με ἀναστάτωσε. Καὶ χωρὶς νὰ χάω καιρὸ, ντύθηκα ἀμέσως κί ἔβρεξα στοῦ σπιτί της κακὸτυχῆς φίλης μου.

...Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, τὸ σπιτί ἦταν ἀνάστατο. Ἡ κατάσταση τῆς κ. Ἀρτέμης εἶχε χειροτερέσει πολὺ στοῦ μεταξύ. Εἶχε σφοδρὸ πυρετὸ καὶ δὲν ἀνεγνώριζε κανένα...

...Ὁ Ἀρτέμης εἶχε σηκωθῆ καὶ εἶχε φύγει πολὺ πρῶτ, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τίποτα, χωρὶς νὰ γνοιωστῆ καὶ νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴν κατάστασι τῆς γυναίκας του. Καὶ φυσικὰ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν ἀνω-κάτω...

...Τί ἔπρεπε νὰ κάνουν; Νὰ φωνάζουν γιὰ τὸν κ. Ἀρτέμη τὸ εἶχεν ἀπαγορεύει ρητῶς στὴν καμαριέρα της. Νὰ τρέξουν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν κύριό τους; Τὸν φοβόντουσαν καὶ τὸν ἔτρεμαν...

...Ἡ ἄφαιξις μου στοῦ σπιτί τοῦς καθούνησε κάπως. Εἶπα νὰ πάρουν τὸν μικρὸ Λεάνδρου καὶ νὰ τὸν κατεβάσουν στοὺν κῆπο καὶ κάθησα ἔπειτα πλάι στοῦ κρεβάτι τῆς κακὸτυχῆς φίλης μου, ἡ ὁποία παραληροῦσε κί ἀγωνιοῦσε ἀπ' τὴν φλόγα τοῦ πυρετοῦ.

...Ἡ ἀγωνία της αὐτὴ κρατοῦσε ἀρκετὲς ὧρες. Ἀρχισα πειὰ ν' ἀνησυχῶ καὶ νὰ φοβοῦμαι. Καὶ σὲ μιά στιγμὴ ἀπελπίσθαι, ἔστειλα ἕναν ὑπηρετὴ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Ἀρτέμη...

...Ὁ ὑπηρετὴς γύρισε σὲ λίγο καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι ὁ Ἀρτέμης δὲν εἶχε πάει στοῦ γραφείου του, παρὰ μιά στιγμὴ τὸ πρωὶ κί ἔφυγε πάλιν ἀμέσως...

...Ἡ κατάσταση τῆς ἦταν κρίσιμη. Ἡ κ. Ἀρτέμη, πάνω στὴν ἔξωσι τοῦ πυρετοῦ της, ζήτησε δυο-τρὶς φορὲς νὰ πηδήσῃ κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι της!...

...Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐσήμανε μεσημέρι κί αὐτὸ μ' ἀνακούφισε κάπως. Θὰ ἐρχόταν, ἐπιτέλους, ὁ κ. Ἀρτέμης καὶ θ' ἀποφάσιζε τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Μὰ ἡ ἄρα περνοῦσε, ἀλλοίμονο, κί ὁ Ἀρτέμης δὲν φαινόταν. Ἀν δὲν ἐρχόταν καθόλου; Ἦξερα καλὰ, ὅτι τὶς περισσότερες ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος δὲν ἔτρωγε σπιτί του γιὰ νὰ μὴ θλεπῇ; τὴν γυναίκα του, τὴν ὁποία μισοῦσε. Τὸ ἴδιο μπορούσε νὰ συμβῆ καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ...

...Ἐβεριμομέτρησα τὴν κ. Ἀρτέμη καὶ εἶδα ὅτι ὁ πυρετὸς της εἶχεν ὑπερβῆ τοὺς 40 βαθμούς! Θὰ ἦταν, συνεπῶς, ἐγκλημα, νὰ δισταζῶ ἀκόμα. Ἐκάλεσα τὴν ἐμπιστὴ καμαριέρα τῆς φίλης μου καὶ τῆς εἶπα τὴν σκέψι μου:

—Πρέπει, τῆς ἐξήγησα, νὰ καλέσουμε ἀμέσως γιὰ τὸν κ. Ἀρτέμη.

...Ἡ καμαριέρα ἦταν διστακτικὴ.

—Δὲν μπορῶ ν' ἀναλάβω μιά τέτοια εὐθῆνη, κ. Ρεντίδη, μοῦ εἶπε.

...Καὶ μοῦ ἔδωσα νὰ καταλάβω, ὅτι ἡ ἴδια ἡ κ. Ἀρτέμη τῆς εἶχε συτῆσει νὰ μὴ καλέσουν γιὰ τὸν κ. Ἀρτέμη, ὅτι κί ἂν συνέβαινε.

—Ναί, κὸρη μου, τῆς εἶπα, μὰ ὅταν ἡ κυρία σου σοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολὴ αὐτὴ, ἦταν ἡσυχῆ. Ἐνῶ τώρα διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ μιά στιγμὴ στὴν ἄλλη...

...Τὰ λόγια μου τῆς ἔκαμαν ἐντύπως. Τὴν ἐφόβουσαν.

—Θ' ἀφήσουμε τὴν κ. Ἀρτέμη νὰ πεθάνῃ, συνέχισα, ἐνῶ μπορούμε νὰ τὴν σώσουμε; Αὐτὸ θὰ ἦταν ἐγκλημα!

...Ἡ θέσις τῆς δυστυχῆς καμαριέρας, ἦταν δύσκολη. Δὲν μπο-

ρούσε ὅμως καὶ νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ τί εἶχε συμβῆ. Μοῦ εἶπε μόνον, ὅτι ἡ κυρία της ἐσκόνταψε τὴ νύχτα στὴ σκάλα, ἔπεσε στὶ σκοτεινὰ καὶ χτύπησε στὴν κοιλιά.

...Τὰ λόγια της αὐτὰ, μοῦ ἔδωσαν ἀμέσως νὰ καταλάβω τί συνέβαινε. Προσποιεῖθκα ὡστόσο πὼς πίστευα στὰ λόγια τῆς καμαριέρας καὶ τῆς εἶπα:

—Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν γιὰτρὸ τῆς κυρίας σου. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ κάθε εὐθῆνη.

...Ἔτσι κί ἔγινε. Σὲ λίγο ἦρθε ὁ γιὰτρός. Τοῦ ἐπανελάβα τὸ ψέμμα τῆς καμαριέρας καὶ τὸν ὡδήγησα κοντὰ στὴν ἀρροιστῆ. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού τῆς ἔβριξεν ὁ γιὰτρός, πρὶν ἀκόμη τὴν ἐξετάσει, κατσούφιασε. Κί ὅταν πειὰ τὴν ἐξετάσει, μοῦ εἶπε μὲ λυπημένῃ φωνῇ:

—Πολὺ ἄσχημο χτύπημα, κυρία!... Πολὺ-πολὺ ἄσχημο χτύπημα!... Φοβοῦμαι πὼς...

...Δὲν τελείωσε τὴ φράσι του. Μὰ τί χρειαζόντουσαν τὰ λόγια; Ἐμάντεψα ἀμέσως τί ἤθελε νὰ πῆ κί ἀρχισα νὰ κλαίω...

...Ὁ γιὰτρός μούγραψε κατόπι δυὸ συνταγῆς κί ἔφυγε.

—Θα ξανάρθω τὸ ἀπόγευμα, μοῦ εἶπε, κουνώντας τὸ κεφάλι του, μὲ λυτὴ κί ἀπελπίσθαι.

...Ἐγχε καταλάβει τίποτα; Μάντεψε τὴν ἀλήθεια; Ποιὸς ξέρει!...

...Πάντως, ὅταν ἔφυγε, ἔστειλα νὰ ἐκτελέσουν τὶς συνταγῆς, ἔδωσα στὴ φίλη μου τὰ φάρμακα καὶ τὴν περιποιήθηκα μονη μου, σύμφωνα μὲ τὶς δὴγιες του...

...Ἦταν πειὰ τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι...

...Ὁ Ἀρτέμης δὲν εἶχεν ἔρθει...

...Ὁ ἀτυχὸς Λεάνδρου ἔπαυεν ἀκόμα στοὺν κῆπο, νηστικός!

Ποιὸς τὸν προσέβῃ, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναστάτωσι;...

...Κοντὰ στὶς τρεῖς καὶ μισή, ἡ κ. Ἀρτέμη ἀρχισε νὰ ἡσυχάζῃ. Τὰ φάρμακα τοῦ γιὰτροῦ ἔκαναν τὴν ἐνέργεια τοῦς. Ὁ πυρετὸς λιγόστεψε. Γλύκαζε τὸ πρόσωπό της.

—Νερό!... ψιθύρισε σὲ μιά στιγμὴ, μ' ἀδύναμη, σθυσμένη φωνῇ.

...Τῆς ἔδωσα ἕνα ποτήρι παγωμένης λεμονιάδας. Τὴν ἔπαι ὀλόκληρη κί ἀμέσως ἔπειτα ἄνοιξε τὰ μάτια της. Μόλις μ' ἀντίκρισε πλάι της, ἕνα φῶς χαρᾶς ἀπλώθηκε στοῦ χλωμό της πρόσωπο. Μοῦ ἔπλωσε τὸ ἰσχνὸ της χέρι, ἔσφιξε τὸ δικό μου μέσα στὴ φούχτα της ποῦκαίγε καὶ μοῦ ψιθύρισε:

—Σ' εὐχαριστῶ!...

...Ἔσκουσα κοντὰ της καὶ τὴν ρώτησα:

—Εἶσαι καλύτερα τώρα, ἀγαπητή μου;

—Ναί, ναί, εὐχαριστῶ! μοῦ ἀποκρίθηκε σιγά.

—Τὰ φάρμακα σοῦ ἔκαμαν καλὸ, εἶπα.

...Μόλις ἄκουσε τὴ λέξι «φάρμακα», τινάχθηκε στοῦ κρεβάτι της, σάν νὰ τὴν εἶχε σαγκώσει

Εἶχε σφοδρὸ πυρετὸ καὶ δὲν ἀνεγνώριζε κανένα...

φεῖδι. —Τὰ φάρμακα!... Ποιὰ φάρμακα; ρώτησεν ἀνησυχῆ.

—Αὐτὰ πού ὤρισε ὁ γιὰτρός, τῆς ἀπάντησα.

—Ὁ γιὰτρός!... Ἦρβεν ὁ γιὰτρός!...

—Ἀγωνιοῦσε τρομερά, τὰ μάτια της πετούσαν φλόγες...

—Μὴν ἀνησυχῆ, τῆς εἶπα. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τί συνέβῃ.

—Μὰ ποιὸς ἐκάλεσε τὸ γιὰτρός;

—Ἐγὼ.

—Σὺ!... Γιατί;... Γιατί νὰ τὸ κάμης; Τὸ εἶχα ἀπαγορεύσει ρητῶς...

—Ἀγαπητή μου, μὴν ταραξέσαι, χωρὶς λόγο. Ἄκουσέ με, πρῶτα...

...Καὶ γιὰ νὰ τὴν καθουγάσω, τῆς διηγῆθηκα σὲ ποιὰ κατάσταση τὴν ἔβριξα καὶ τί εἶπα στοῦ γιὰτροῦ, γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν ἐξασοικὴ της ἀρρώστεια.

...Ἡ ἐξηγήσις μου αὐτὲς τὴν ἡσύχασαν...

Μοῦ ἔπλωσε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι της καὶ μοῦ εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ!... Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἀπ' ὅσα ἔγιναν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σ' ἐκάλεσα. Δὲν θέλω νὰ διασπῆρῃς τ' ὄνομά μου, τ' ὄνομα τοῦ παιδιοῦ μου...

...Σάπασε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ συνέχισε κατόπι:

—Ξέρω πὼς θὰ πεθάνω!...

—Ὁ, μὴν τὸ λέτε αὐτὸ, τῆς εἶπα. Δὲν ἔχετε τίποτα. Θὰ γίνετε καλὰ...

—Χαμογέλασε πικραμένα καὶ μ' ἀπάντησε: (Ἀκολουθεῖ)